

ת"פ 17942/11/15 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד היתם עאמר, עוקבה בדי

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 17942-11-15 מדינת ישראל נ' עאמר ואח'
לפני כבוד השופט אביב שרון

בענין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין

נגד

1. היתם עאמר

ע"י ב"כ עו"ד שאדי נאטור

2. עוקבה בדירהנאשמים

ע"י ב"כ עו"ד אנואר פריג'

גזר דין

כתב האישום המתוקן והודאת הנאשמים

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעבירה של **תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר**, בניגוד לסעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 יחד עם סעיף 29(א) לחוק. על פי העובדות, במועד הרלוונטי היה נאשם 1 בעלים של עסק למכירת רהיטים בכפר קאסם. נאשם 2 ווליד מוסטפא (להלן - **המתלונן**) עבדו בעסק של נאשם 1. ביום 1.11.15 בשעה 09:30 פנה נאשם 1 למתלונן בטענה כי האחרון גנב סכום של כ-50,000 ₪ מהעסק והמתלונן שב וטען שאין לו קשר לטענות נאשם 1. בהמשך לכך יצא המתלונן מחוץ לעסק אך נתפס על ידי הנאשמים ושניים אחרים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, הוכנס לרכב מסוג מזדה ונלקח בכוח בחזרה לעסק, תוך שאחד האחרים מכה את המתלונן באגרוף בפניו. מיד בהמשך, קשרו הנאשמים ביחד עם האחרים את רגליו של המתלונן והחלו להכותו בכל חלקי גופו באגרופים ובבעיטות ונאשם 2 נטל קרש מעץ והכה את המתלונן בחזהו באמצעותו.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות של ממש באפו, המאטומה בחזה ונפיחות ואדמומיות בפניו ובמצחו.

2. נאשם 2 צירף 2 תיקים שעניינם **הפרת הוראה חוקית**, בניגוד לסעיף 287(א) לחוק העונשין **והפרעה לשוטר במילוי תפקידו**, בניגוד לסעיף 275 לחוק העונשין, כמפורט להלן -

בת"פ 39156-08-16 הורשע נאשם 2 בעבירה של הפרת הוראה חוקית, בכך שביום 14.8.16 בשעה 11:39 הפר את תנאי שחרורו כך שנהג במשאית במשתלה על כביש מס' 57, בעוד שעל פי החלטת בית המשפט הותר לו לצאת לעבודה בחנות לתיקון מכשירי טלפון בכפר קאסם, בליווי ובפיקוח רציף של אחיו.

בת"פ 11947-11-16 הורשע נאשם 2 בעבירות של הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בכך שהפר תנאי מעצר בית מלא בכפר קאסם בפיקוח אנושי, כאשר ביום 19.10.16 בשעה 17:46 שהה ברחוב ז'בוטינסקי ברמת גן ומשהתבקש על ידי שוטרת להיתלוות אליה לניידת, סירב להיכנס לניידת עד שנעצר.

3. ב"כ הצדדים הסכימו שהנאשמים יישלחו לשרות המבחן לקבלת תסקיר בעניינם. ההגנה ביקשה שתיבחן אפשרות ביטול ההרשעה בדיון. לא היתה הסכמה לעונש וכל צד טען כראות עיניו.

תסקירי שרות המבחן

4. **נאשם 1** - בתסקיר מיום 7.3.17 נאמר כי נאשם 1 כבן 38, נשוי ואב ל-3 ילדים בגילאים 11 ו-5 (תאומים), אינו עובד לאחר שרק לאחרונה אושרה הקלה בתנאי שחרורו ולאחר שערך פשיטת רגל. נאשם 1 סיים 12 שנות לימוד, בעל תואר במנהל עסקים באוניברסיטת תל-אביב. כיום לומד במכללה למשפטים. בנו הבכור סובל משיתוק מוחין ובעיות התפתחות שונות ומוכר כילד בעל צרכים מיוחדים. נאשם 1 נעדר הרשעות קודמות.

שרות המבחן איזכר את שנאמר בתסקיר המעצר, שם ההתרשמות היתה שנאשם 1 בעל מערכת ערכים תקינה, בעל דפוסיים אדפטיביים המבטא עמדות ושאיפות נורמטיביות. ברקע למעצרו תחושת פגיעה וקושי בהפעלת שיקול דעת אשר גרמה לתגובתו באופן אימפולסיבי ואלים. אז הוערכה רמת הסיכון במצבו כנמוכה ובמידה ויבצע עבירת אלימות חומרתה תהא נמוכה אף היא.

בהתייחס לביצוע העבירה **התקשה נאשם 1 לקחת אחריות על התנהגותו, ביטא תחושת כעס ועוינות כלפי המתלונן, ביטא עמדות שמצדדות באלימות שהופעלה אף כי ציין שבעצמו לא היה שותף למעשה האלימות אם כי תמך בה במטרה להחזיר את הכסף שחשד כי נגנב על ידי המתלונן**. לדבריו, דרך התנהלות זו אינה מאפיינת אותו אך פעל מתוך חוויה של מצוקה עקב מצבו הכלכלי המורכב. **נאשם 1 התקשה לגלות אמפטיה למתלונן וסבלו, היה עסוק בהשלכות ההליך המשפטי עליו ועל אורח חייו לרבות הפגיעה הקשה שחווה בתדמיתו, במצבו הכלכלי וביכולתו לתמוך במשפחתו ובבנו**. נאשם 1 ציין שלא נערכה כל סולחה עם המתלונן ואינו יודע דבר על מצבו. עם זאת, התרשם שרות המבחן כי להליך המשפטי אפקט מרתיע ומציב גבול עבורו.

שקולו הפרמטרים השונים הביא את שרות המבחן למסקנה כי **קיימת רמת סיכון בינונית להישנות התנהגות אלימה ובמידה ויבצע עבירת אלימות חומרתה צפויה להיות גבוהה** - זאת, מחד, נוכח מאפייני העבירה בה הורשע; התנהגות קשה ותוקפנית; היעדר רגשות אמפטיה כלפי המתלונן; תחושות עוינות וכעסים כלפיו; עמדות שוליות המצדדות בנקיטת אלימות במקרים מסויימים; והיעדר יכולת לכלכל צעדיו ולערך בחינה מעמיקה למניעי התנהגותו; ומאידך, היעדר עבר פלילי; תפקודו התעסוקתי התקין; השכלתו, התמודדותו באופן בונה וחיובי עם מצב בנו ודאגה לו; ואורחות

שרות המבחן העריך כי **נאשם 1** אינו בשל להתערבות טיפולית ועל כן לא המליץ להעמידו בצו מבחן. עוד לא מצא שרות המבחן נימוקים להמליץ על ביטול הרשעתו בדין. שרות המבחן המליץ על "הטלת עונש שימחיש חומרת התנהגותו והשלכותיה ויחדד עבורו את הצורך ביצירת שינוי בגישתו ובדפוסי התנהגותו האלימים".

5. בתסקיר משלים מיום 23.5.17 נאמר כי נאשם 1 שב והדגיש מצבו הכלכלי המורכב נוכח פשיטת הרגל בעקבותיה מתקשה לתפקד בבית. עוד ציין כי כיום עורך מאמצים לערוך סולחה עם המתלונן. **נאשם 1 שב והתקשה ליטול אחריות על התנהגותו, שב וטען כי לא היה שותף לפגיעה במתלונן, לא יזם את הפגיעה בו וביטא הסכמה בשתיקה או בהעלמת עין לפגיעה במתלונן. הוא ציין שכלל לא נכח במקום ולא ראה את התנהלות האחרים ופגיעתם במתלונן.**

באשר לפער שנמצא בין הערכת הסיכון בתסקיר המעצר, כפי שאוזכר על ידי שרות המבחן, לבין זו שבתסקיר לענין העונש, ציין שרות המבחן כי הגורמים והפרמטרים הנבחנים בעת אבחון מעצר שונים מאלו הנבחנים בעת הכנת תסקיר לענין העונש, זאת שכן בשלב המעצר הנאשם טרם הורשע, התייחסותו לעבירה ותפיסתו את השלכותיה בבחינת הגורמים והפרמטרים להערכת הסיכון הם שונים, כשבתסקיר המעצר לא ניתן להתייחס לאחריותו של הנאשם לביצוע העבירה. בתסקיר לעונש חלק מההערכה לרמת הסיכון מבוססת על התייחסות הנאשם לנסיבות ביצוע העבירה ומידת האחריות שלוקח על התנהגותו.

לאור האמור, לא שינה שרות המבחן מהמלצתו כפי שהובאה בתסקיר העיקרי.

6. **נאשם 2** - בתסקיר מיום 7.3.17 נאמר כי נאשם 2 כבן 32, נשוי ללא ילדים (מצפה ללידת בן), אינו עובד למעלה משנה בשל היותו נתון בתנאים מגבילים. נאשם 2 סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, עבד בשיפוצים ולאחר מכן קיבל תעודת גמר בתחום שמאות הרכב ממשרד התעשייה והמסחר ומצוי בשלבים לרכישת רשיון עבודה בתחום שמאות הרכב מטעם משרד התחבורה. נאשם 2 נעדר הרשעות קודמות.

בהתייחס לביצוע העבירה, נאשם 2 מקבל אחריות חלקית על ביצועה, אך הביע חרטה וצער אודות מעשיו. הוא הסביר שהבחין בנאשם 1 יחד עם אחרים תוקפים את המתלונן בחשד לגניבת כסף מהעסק. מעורבותו בעבירה היתה נוכח מצבו הכלכלי המורכב, כאשר חשש שהמתלונן גנב את משכורות העובדים. נאשם 2 טען שכיום חש אמפטיה כלפי המתלונן וכי **נעשה גישור בנוכחותם של נכבדי העיר ובני המשפחות, וכיום אין איום על רקע העבירה הן מצידו והן מצד המתלונן.** שרות המבחן התרשם מהיעדר דפוסים מושרשים של אלימות, כשקיים חשש לחוסר שליטה בכעסים במצבי דחק. ההליך המשפטי חייד עבור נאשם 2 חומרת מעשיו. **נאשם 2 שלל נזקקות לקשר טיפולי בשרות המבחן. נאשם 2 התקשה לערוך בדיקה מעמיקה בנוגע להתנהגותו האלימה ולקיום פער בין התנהגותו זו להתנהגותו בדרך כלל.**

בשקלול גורמי הסיכון - חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; היות נאשם 2 חסר משאבים פנימיים המסייעים לו להתמודד במצבי לחץ; יכולת הבעה עצמית מצומצמת; קושי בוויסות דחפים במצבים מסויימים; חשש לחוסר שליטה בכעסים ונטייה להתנהגות אימפולסיבית; נטייה להשליך אחריות על גורמים חיצוניים; חוסר הזדהות עם המתלונן בעת ביצוע העבירה; הפרות התנאים המגבילים בהם היה נתון - כל אלה הביאו את שרות המבחן להעריך את **רמת הסיכון**

להתנהגות אלימה כבינונית וכך גם חומרתה הצפויה במידה ויהיה שימוש באלימות.

מנגד, ציין שרות המבחן גורמי סיכוי לשיקום כגון התנהלות נורמטיבית בדרך כלל; תפקוד תקין במסגרות המקובלות; יציבות במערכות היחסים; גדילה בסביבה נורמטיבית ותומכת; היעדר עבר פלילי; והבעת צער וחרטה. בניגוד לאמור לעיל, בהמשך התסקיר, ציין שרות המבחן כי הוא מתקשה להעריך רמת סיכון להישנות עבירות בעיתוי הנוכחי.

שרות המבחן לא ראה להמליץ על ביטול ההרשעה בדין והמליץ על הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שרות כעונש קונקרטי אשר ימחיש לנאשם 2 את חומרת התנהגותו ויהווה עבורו גורם מרתיע משמעותי.

7. בתסקיר משלים מיום 28.5.17 חידד שרות המבחן מספר נקודות - הוא ציין שנאשם 2 קיבל אחריות חלקית על ביצוע העבירה, כאשר שלל בפני השרות החלק המיוחס לו בסעיף 4 לכתב האישום המתוקן (הכנסת המתלונן לרכב בכוח והכאה באמצעות אגרוף בפנים מצד אחד האחרים). לדברי נאשם 2 הוא היה בעסק באותה עת; עוד שלל נאשם 2, בפני שרות המבחן, שימוש בקרש, כמתואר בסעיף 5 לכתב האישום המתוקן. הובהר כי ההתייחסות לאמפטיה של נאשם 2 כלפי המתלונן באה בשני מישורים - בעת ביצוע העבירה ואחריה. במהלך ביצוע העבירה פעל נאשם 2 באלימות שלא יכולת לראות הפגיעה שגורם ולהציב גבול לעצמו. לאחר שהמתלונן הותקף על ידי הנאשמים ודבק בעמדתו שלא גנב כסף, נאשם 2 התעשת, חש אשמה וניגש לעזור לו. **באשר לשני תיקי הציורף, נאשם 2 קיבל אחריות חלקית על ביצוע העבירות ועל כן, בלט דפוס של נטיה להתייחס לגבולות וסמכות באופן מזלזל תוך קושי לראות הדפוס החוזר של התנהגות זו. הקושי לבחון באופן מעמיק את התנהגותו האלימה והבעייתית מגבירים את הסיכון במצבו.**

לאור האמור, שב שרות המבחן על המלצתו כפי שהובאה בתסקיר העיקרי.

8. יצוין כי במהלך הטיועונים לעונש, וכמצוות הפסיקה, ונוכח היעדר נטילת אחריות מלאה בפני שרות המבחן כמפורט לעיל, שבתי ווידאתי עם הנאשמים ובאי כוחם אם הנאשמים עומדים בהודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן והם השיבו בחיוב (עמ' 17, ש' 29; עמ' 18, ש' 21; עמ' 20, ש' 18; עמ' 24, ש' 15; עמ' 23, ש' 31; עמ' 24, ש' 21).

טיעוני ב"כ הצדדים

9. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת מעשיהם של הנאשמים ולתקיפה האלימה והברוטאלית של המתלונן, כאשר הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים היתה ברמה גבוהה וחמורה. הוא הגיש את תמונות המתלונן (תע"1) שם ניתן להבחין בחבלות החמורות שנגרמו לו ובכתמי הדם שניגר ממנו על ריצפת העסק. התובע הפנה לתסקירי שרות המבחן בעניינם של הנאשם, אשר אינם חיוביים. על סמך פסיקה שהגיש, ביקש התובע לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר לצד רכיבי ענישה נלווים. ב"כ המאשימה טען שחרף העובדה שיש לערוך אבחנה מסויימת בין הנאשמים - מצד אחד, נאשם 1 הוא יוזם הארוע, התסקיר בעניינו "שלילי יותר", הוא אינו נוטל אחריות ולא מגלה אמפטיה כלפי המתלונן, וההערכה כלפי נאשם 2 חיובית יותר בפרמטרים אלה; ואולם, מאידך, חלקו של נאשם 2

בארוע חריף יותר, הוא עשה שימוש בקרש עץ והורשע ב-2 תיקים נוספים שעניינם הפרת הוראה חוקית והפרעת שוטר במילוי תפקידו, עובדה המלמדת כי הוא מזלזל בהוראות בית המשפט.

בנסיבות אלה, עתר התובע לגזור על הנאשמים 18 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

10. ב"כ נאשם 1 טען כי הנאשם בן למשפחה נורמטיבית ומבוססת בכפר קאסם אשר מגיל 18 מתנהל באופן עצמאי ומפרנס עצמו. עד לארוע מושא כתב האישום המתוקן התנהל באופן נורמטיבי, כאשר בשנת 2015 העסק שבבעלותו נקלע לקשיים כלכליים, אשר יכולים לגרום לאנשים נורמטיביים להיגרר למעשים חמורים כאלה. הארוע נקודתי ובא על רקע חשדו של נאשם 1 בעובדו שגנב לו 50,000 ₪. נטען שהמטרה לא שמה את ידה על שני המעורבים האחרים אשר עדיין מסתובבים חופשי. נזקיו של המתלונן נגרמו מכוח הביצוע בצוואת ולא ממכות ישירות שספג מנאשם 1, דווקא. מאז שחרורו ממעצר עמד נאשם 1 בתנאים המגבילים שהוטלו עליו על ידי בית המשפט משך תקופה ארוכה - מעצר בית מלא משך כשנה כשלאחר מכן ניתנו הקלות בתנאים. בתקופה זו קיבל נאשם 1 החלטה להשתלב בלימודי משפטים והחל בלימודים (נע/1). נטען שקביעות שרות המבחן והערכותיו לא עולים בקנה אחד עם אורחות חייו של נאשם 1 ועם מכתבי ההמלצה שהוגשו - מכתב מאת ראש עיריית כפר קאסם לשעבר בדבר התנדבות נאשם 1 בפעילויות בקרב בני נוער ובמתנ"ס ובדבר משפחתו התורמת, המסייעת ושומרת החוק; מכתב מאת מנהל בית ספר בכפר קאסם בדבר פעילותו של נאשם 1 בועד ההורים הבית ספרי והיותו הורה לדוגמא ולמופת; מכתב מאת מחלקת החינוך בכפר קאסם לגבי היותו של נאשם 1 מתנדב במרכז נוער ישובי "ביתנו" בקרב פעילות עם נערים בסיכון (נע/2). בית המשפט הופנה לפער בהערכת המסוכנות שבין תסקיר המעצר לתסקיר לענין העונש. נסיבה נוספת שהוזכרה היא היות נאשם 1 אב לילד הסובל משיתוק מוחין ואיחור התפתחותי, על כל המשמעויות המשפחתיות, הרגשיות והמעשיות (מכתב סיכום ביקור מיום 10.8.16 - נע/3). ב"כ נאשם 1 ביקש לייחס משקל להודאה באשמה, לחסכון בזמן השיפוטי ולויתור על העדת המתלונן, כמו גם לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה (כשנתיים).

בנסיבות אלה, ועל סמך פסיקה שהגיש, עתר ב"כ נאשם 1 לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר בעבודות שרות ולגזור על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שרות, לצד פיצוי הולם למתלונן.

11. ב"כ נאשם 2 הבהיר כי נאשם 2 מודה ונוטל אחריות מכוח היותו מבצע בצוואת ואף שלגרסתו לא היה שותף למעשה התקיפה התחילי, אלא החליט "בדיעבד" להתערב וליטול חלק במעשה. צוטט החלק בתסקיר לפיו נאשם 2 חש אמפטיה למתלונן עוד במהלך הארוע כאשר הגיש לו שתיה, כך שרגשות החרטה החלו עוד במהלך הארוע. נאשם 2 אינו היוזם ואינו המתכנן, אלא נגרר למעשים כתוצאה מהשפעת הסביבה. גם בעניינו של נאשם 2 מדובר במשפחה נורמטיבית, משכילה ושומרת חוק. מעשה העבירה חריג לנוף התנהגות הכללית ובאה על רקע חשש לגניבת משכורתו.

ב"כ נאשם 2 טען כי למרות ששרות המבחן בתסקירו המשלים מיום 28.5.17 המליץ לגזור על נאשם 2 עונש מאסר לריצוי בעבודות שרות, הרי שממכתב מיום 14.5.17 ששלח שרות המבחן **לוליד פריג'** מעיריית כפר קאסם [לא ברור **צייד ובאילו נסיבות הגיע המכתב לידי עו"ד פריג', ב"כ נאשם 2**] עולה כי שרות המבחן פנה לעיריית כפר קאסם במטרה לשלבו בעבודות של"צ בהיקף של 250 שעות בעירייה ולא ברור מדוע שינה שרות המבחן המלצתו. עוד ציין שקצינת המבחן טענה באוזני הנאשם כי היא סבורה שהעונש הראוי לו הוא עבודות של"צ, אך הממונים עליה לא מסכימים להמלצתה לשל"צ והיא "נאלצת בצער להמליץ על מאסר בעבודות שרות".

לגבי הפרות הוראות בית המשפט בשני תיקי הצירוף נטען שמדובר בהפרות קלות, כאשר באחת הפעמים אשתו ההרה של הנאשם שהתה עמו והוא לקח אותה לטיפולים. ב"כ נאשם 2 הפנה לתעודות המקצועיות המעידות על השכלת הנאשם (נע/5), הפנה למצבו הכלכלי המורכב (נע/6) ולמצבה הרפואי של אשתו ההרה (נע/7). עוד הפנה לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, לתנאים המגבילים בהם נתון הנאשם מאז ולהיעדר הסתבכות נוספת בעבירות אלימות.

על בסיס פסיקה שהגיש ביקש ב"כ נאשם 2 להטיל עליו עבודות של"צ.

12. נאשם 1 במילתו האחרונה נטל אחריות על האמור בכתב האישום המתוקן; סיפר על הקשיים הכלכליים אליהם נקלע בעקבות מעצרו; הפנה לנסיבותיו המיוחדות של בנו התלוי בו מבחינה רגשית ורפואית; הביע אמפטיה למצבו של המתלונן; וביקש שלא לגזור עליו עונש הכולל מאסר בכליאה ממשית.

דין והכרעה

13. אין צורך להכביר מילים אודות החומרה שמייחסת הפסיקה לפתרון סכסוכים בדרכים אלימות או להפניית אלימות, מכל סוג שהוא, ומכל סיבה שהיא, כלפי הזולת. בע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (16.8.2007) נאמר:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאלים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

גם בע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (27.10.11) הוזכר:

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות".

[וראה גם ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני (3.8.10); ע"פ 8597/07 זועבי נ' מדינת ישראל (15.1.18); ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.09)].

14. הערכים החברתיים המוגנים בעבירה אותה ביצעו הנאשמים הם קדושת ערך החיים; שמירה על שלומו הגופני של אדם; שמירה על שלומו הנפשי של אדם; ומניעת פגיעה בבטחון האישי של המתלונן ושל אזרחי המדינה. וכאשר מדובר בחשד שווא של הנאשמים במתלונן כאילו גנב מנאשם 1 סך של 50,000 ₪, על לא עוול בכפו - הדברים אמורים ביתר שאת. למתבונן מהצד נראה זה כאילו מדובר בנאשמים בעלי דפוסים עברייניים מושרשים, כאלה שלא מהססים

"לסגור חשבון" עם מי שהם חושדים בו שגנב, וקשה להאמין כיצד אנשים "נורמטיביים" מעיזים לנהוג כאחרוני העבריינים האלימים באלימות מתפרצת, אכזרית, חסרת גבולות ומעצורים ומתמשכת. התנהגות הנאשמים כמשתקף מכתב האיטום המתוקן אינה התנהגות נורמטיבית ואינה מתיישבת עם דפוסי התנהגות נורמטיביים מושרשים.

15. די אם נפנה למספר רב של נסיבות לחומרא שחברו להם בארוע דנן, וביניהן -

א. התקיפה באה כחלק מ"עשיית דין עצמי", כאשר הנאשמים חושדים במתלונן, עובד המקום - על לא עוול בכפו - שגנב סך של 50,000 ₪ מהעסק. גם לאחר שהמתלונן טען שאין לו כל קשר להאשמותיו של נאשם 1, לא חדל נאשם 1 מלהאשימו בגניבה והסלים את הארוע כלפיו. אף כי לא ניתן לומר שמעשה התקיפה תוכנן מראש, הרי שלאחר שהמתלונן עזב את העסק, חברו הנאשמים יחדיו להשיבו לעסק בכוח, בניגוד לרצונו, ועל כן ניתן לומר שהיתה התארגנות מסויימת לפני ביצוע המעשה (סעיף 40ט(א)(1) לחוק העונשין).

ב. מעשה התקיפה התבצע בחבורה, על ידי ארבעה אנשים, ביניהם הנאשמים, באופן שהעצים את הארוע, הגדיל את פוטנציאל הסיכון למתלונן, ומבלי שאף אחד מהנאשמים מתעשת ומביא להפסקת הארוע. לאמור בתסקיר שרות המבחן בעניינו של נאשם 2, ולדברי בא כוחו בטיעון לעונש, לפיו כביכול, נאשם 2 התעשת במהלך התקיפה, חש אשמה והעניק עזרה למתלונן - אין זכר בעובדות כתב האיטום המתוקן, ועל כן אין ליתן משקל לדברים אלה.

ג. התקיפה היתה אכזרית, ברוטאלית, לא-נקודתית והתמשכה על פני זמן ובמספר מוקדים, ברכב ובעסק (סעיף 40ט(א)(10) לחוק העונשין).

ד. התקיפה כללה הבאת המתלונן חזרה מחוץ לעסק לתוכו, תוך שימוש ברכב, בניגוד לרצון המתלונן ותוך שימוש בכוח.

ה. בשעה ששהה המתלונן ברכב, היכה אחד המעורבים את המתלונן במכת אגרוף בפניו.

ו. מעשה התקיפה נמשך גם משהובא המתלונן לתוך העסק וכלל קשירת רגליו של המתלונן, הכאה על ידי הנאשמים והאחרים בכל חלקי הגוף, בין היתר באגרופים ובבעיטות.

ז. במהלך התקיפה, הגדיל נאשם 2 לעשות משהיכה את המתלונן בחזהו באמצעות קרש מעץ. שימוש בחפצים במהלך תקיפה מעצים את הארוע, מחמיר את נסיבותיו, מגדיל את פוטנציאל הסיכון ויש לו השפעה קשה יותר על מושא התקיפה.

ח. למתלונן נגרמו חבלות כתוצאה מהתקיפה, ובין היתר, חבלה של ממש באפו, המטומה בחזה טנפחות ואדמומיות בפניו ובמצחו. מהתמונות **תע/1** ניתן להתרשם מהפגיעה בפניו של המתלונן ומהדם שניגר ממנו על ריצפת העסק (סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין).

ט. נקל לשער את תחושתו הנוראה של המתלונן, כמו גם את תחושת חוסר האונים, במהלך הארוע ואת הטרואומה שחווה, כמו גם את תחושת חוסר האונים אל מול 4 גברים המאשימים אותו בגניבה, מכניסים אותו לרכב בכוח, מסיעים אותו לעסק בניגוד לרצונו, מכים בו באגרופים ובבעיטות, קושרים את רגליו, ונאשם 2 מכה אותו בחזהו באמצעות קרש עץ. בארוע התקיפה, כמפורט לעיל, אשר כלל קשירת רגליו של המתלונן, יש גם מן ההשפלה

כלפיו. האמור מתעצם נוכח היותו של המתלונן בעמדה מוחלשת ביחס לנאשמים (תושב האזור; עובד בעסק (עמ' 20, ש' 1)) (סעיף 40ט(א)(8) לחוק העונשין).

י. ניתן לומר שלנאשם 1 ההשפעה הגדולה ביותר על האחרים ועל הארוע, בהיותו המעסיק של המתלונן ושל נאשם 2 והאחרים; לו האינטרס העיקרי "להוציא" מהמתלונן את הכסף שחשד שהמתלונן גנב; ועיקר התקיפה בוצעה בתוך עסקו. יחד עם זאת, חלקם היחסי של שני הנאשמים בארוע גדול, משהשתמש נאשם 2 בקרש עץ והיכה בחזהו של המתלונן (סעיף 40ט(א)(2) לחוק העונשין).

16. לצד זאת, לא התעלמתי מנסיבות לקולא, ובהן העובדה שהחבלות שנגרמו למתלונן אינן ברף הגבוה ולא כוללות פגיעה באיברים חיוניים, שברים, חתכים וכיוצא באלה חבלות המצריכות קבלת טיפול רפואי בבית חולים, ניתוח, תפירה או הדבקה; עוד יצויין, כעולה מכתב האישום המתוקן, כי בשלב מסוים פסקה תקיפת המתלונן, מבלי שהיה צורך בהתערבות או בסיוע של אחרים או של המשטרה, וזאת בניגוד למקרים אחרים המוכרים מהפסיקה.

מעט מן הפסיקה במקרים דומים

17. כידוע, לא ניתן למצוא בפסיקה מקרים זהים האחד לשני, מבחינות נסיבות ביצוע העבירה, תוצאותיה ונסיבותיה האישיות של הנאשם. ואולם, הפסיקה שתובא להלן, קרובה ככל הניתן בנסיבותיה למקרה שלפנינו, מבחינת נסיבות התקיפה שנעשתה על ידי שניים או יותר; מבחינת הנזקים הפיזיים שנגרמו למתלוננים (שאינם ברף חומרה גבוה); מבחינת הודאת הנאשמים במיוחס להם (להבדיל מהרשעה שבאה לאחר שמיעת ראיות); מבחינת היותם של הנאשמים נעדרי עבר פלילי; ומבחינת המלצות של שרות המבחן להטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שרות או צו של"צ. ככל שהנסיבות תהיינה שונות, הדבר ייאמר במפורש בגוף ההתייחסות.

א. רע"פ 8566/13 טקצננקו נ' **מדינת ישראל** (1.2.15) - המבקש הורשע על פי הודאתו בשני כתבי אישום המייחסים לו עבירות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר (כתב אישום אחד) והסגת גבול, היזק בזדון וגניבה (כתב אישום שני). על פי עובדות כתב האישום הרלוונטי לענייננו, בשעת לילה, הבחינו המבקש ונאשם נוסף במתלונן, חייל, אשר הלך ברחוב ושוחח בטלפון. המבקש והנאשם הנוסף התנפלו על המתלונן במכות אגרופים בראשו ובבעיטות בזמן שהתכופף. המתלונן שאל אם השניים רוצים את הטלפון הנייד שברשותו, אך השניים לא הפסיקו לחבול בו. לבסוף, הנאשם הנוסף נטל את הטלפון מהמתלונן, אך במהלך מנוסתם השליך המבקש את המכשיר. בעקבות הארוע נגרמו למתלונן חבלות בפניו והוא נזקק לטיפול. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם בגין הארוע הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר. לאחר ששקל את נסיבותיו האישיות של המבקש, לרבות הליך שיקום שעבר, גזר עליו 10 חודשי מאסר. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור, ולאחר שניתנה לו רשות הערעור, נחלקו הדעות בבית המשפט העליון. כב' השופט מלצר - בדעת מיעוט - סבר כי יש לקבוע מתחם עונש הולם בגין הארוע הנע בין 6 ל-16 חודשים. עוד סבר כי מדובר במקרה בעל "נסיבות ייחודיות" וכי יש לחרוג מהמתחם לקולא "משיקולי שיקום". הוא התחשב בגילו הצעיר של המבקש בעת ביצוע העבירה (20-21 שנים), הנמנה על קטגוריית ה"בגירים-צעירים" ובהליך שיקומי ארוך ומוצלח בעמותת "אפשר" למכורים לאלכוהול, שם שהה המבקש כשנה וחצי. על כן, הציע כב' השופט מלצר להעמיד עונשו של המבקש על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות. כב' השופטים רובינשטיין ומזוז - בדעת רוב - סברו כי מדובר במתחם ענישה ראוי שנקבע על ידי בית משפט השלום; כי מעיקרא העונש שהוטל על המבקש היה הולם; המעשים שביצע מצדיקים עונש מאסר ממש, נוכח החומרה, האינטרס הציבורי והצורך

בהרתעת הרבים; אך משחלפה תקופה ממשית של כ-3-4 שנים מאז ביצוע העבירות, ומשהוצגו נסיבות מיוחדות הכוללות הליך שיקום מוצלח שעבר המבקש - הוחלט להעמיד את עונשו על 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

ב. רע"פ 7734/12 **מגידוב נ' מדינת ישראל** (28.10.12) - המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שתקף מתלונן במסעדה, לאחר שאותו מתלונן הותקף על ידי אחר באגרופ בראשו. למתלונן נגרמו כאבים ורגישות בראש ובעין והוא נזקק לטיפול בבית חולים. לאחר שהנוכחים ניסו להרחיק את המבקש מהמקום, תקף המבקש מתלונן נוסף בכך שהיכה אותו באגרופ בפניו. לאחר מכן, נטל בקבוק שתיה והיכה באמצעותו בראשו של המתלונן הנוסף. המבקש המשיך להכות בראשו של המתלונן הנוסף באמצעות חפץ כלשהו כשהמתלונן שוכב על הריצפה. כתוצאה מכך, ספג המתלונן הנוסף חבלות ונזקק לטיפול רפואי בבית חולים. בית משפט השלום התחשב בעברו הנקי של המבקש וגזר עליו עונש מאסר בן 11 חודשים. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה וכן נדחתה בקשת רשות הערעור.

ג. רע"פ 2114/13 **עבד אל האדי נ' מדינת ישראל** (20.3.13) - המבקש הורשע בעבירה של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, בכך שתקף, יחד עם שני ילדיו הקטינים, מתדלק בתחנת דלק אשר גידף אותו והפנה לעברו "אצבע משולשת". אחד מילדיו של המבקש תקף את המתדלק באגרופים והשניים נפלו ארצה. המבקש עמד על פלג גופו העליון של המתדלק בעוד שני ילדיו מכים אותו בראשו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתדלק חבלות. לאחר שהתחשב בעברו הנקי של המבקש ובהמלצת שרות המבחן להשית עליו עונש מאסר בעבודות שרות, גזר עליו בית משפט השלום 6 חודשי מאסר בפועל, שלא בעבודות שרות. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש לבית המשפט העליון.

ד. רע"פ 893/15 **ביטון נ' מדינת ישראל** (19.4.15) - המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר והיזק לרכוש במזיד, בכך שלאחר שהמתלונן, חוקר פרטי, הגיע לעסקו של חברו של המבקש למסור לו צווי עיקול זמניים, סירבו השניים לחתום על המסמכים ובעוד המתלונן חוזר לרכבו עקב אחריו המבקש. בהמשך, משהדביק המתלונן את המסמכים על דלת ביתו של חברו של המבקש והחל לנסוע, המבקש, חברו ואדם נוסף התנגשו ברכבו של המתלונן, התנפלו עליו בבעיטות ואגרופים, גם כשניסה לברוח. האדם השלישי חטף את מכשיר הטלפון של המתלונן ושבר אותו. אחד מהשלושה זרק את מפתחות רכב המתלונן לשיחים. רק כאשר הגיע סייר בטחון למקום הפסיקו השלושה להכות את המתלונן. על המבקש, בעל עבר פלילי, אשר שרות המבחן המליץ לגזור עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שרות, נגזרו 11 חודשי מאסר. ערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי נדחה. כך נדחתה גם בקשת רשות ערעור לאחר שבית המשפט העליון קבע כי העונש ראוי אף אם היה מניח שמתחם העונש ההולם נע בין 6 ל-16 חודשי מאסר.

ה. רע"פ 4883/12 **הררי נ' מדינת ישראל** (28.6.12) - המבקש הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא ובשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית. באותו ענין, היכה המבקש בצוותא עם אחרים נהג מונית. מעשה המבקש התבטא בכך שהשליך אבן אשר פגעה ברגלו של נהג המונית. נוכח המלצות שרות המבחן, גיל צעיר ונסיבות מקלות, נדון תחילה ל-6 חודשי מאסר בעבודות שרות ולצו מבחן, אולם בערעור המדינה הוחמר עונשו ל-12 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות הערעור נדחתה, תוך שבית המשפט העליון הטעים: "**התנהגות אלימה מעין זו, היא בגדר תופעה חמורה ומסוכנת, המתפשטת בקרבנו ואוכלת בנו בכל פה. על בתי המשפט לעשות כל שלאל ידם על מנת להוקיע ולמגר תופעה זו, גם בדרך של ענישה הולמת.**"

ו. עפ"ג (מחוזי מרכז) 24689-06-13 **בן קסוס ואח' נ' מדינת ישראל** (18.11.14) - המערערים נדונו ל-11 ו-15 חודשי מאסר, בגין ארוע במסגרתו תקפו מתלונן באגרופים ובעיטות, לאחר שיצאו ממועדון באריאל, כשהם בגילופין. אחד המערערים היה נעדר עבר פלילי, נשוי ואב לילד, אשר שהה שנתיים בתנאים מגבילים. שרות המבחן התרשם כי אין אינדיקציות בעניינו לדפוסים אלימים וכי הסיכון הנשקף ממנו נמוך, והמליץ, על השתת עבודות של"צ

בלבד. בית המשפט המחוזי קבע כי "ראויים, איפוא, הנוטלים חלק במעשי בריונות אלה לענישה מרתיעה ומחמירה", ודחה את הערעור.

ז. עפ"ג (מחוזי מרכז) 50760-02-17 **פדילה ואח' נ' מדינת ישראל** (20.6.17) - המערערים אב ובנו הורשעו על פי הודאתם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא, בכך שתקפו את אחיו של נאשם 1 בעקבות סכסוך על קרקע - נאשם 1 נטל קרש ארוך והכה באמצעותו את המתלונן מספר פעמים בעודו שכוב על הקרקע; נאשם 2 היכה את המתלונן בעודו שכוב על הקרקע באמצעות מוט ברזל. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן המטומה במצח, חתך בקרקפת וחתכים באצבעות והוא נזקק להדבקת החתכים. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין 8 ל-16 חודשי מאסר. על הנאשמים, להם עבר פלילי, גזר 15 ו-9 חודשי מאסר, בהתאמה. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי התקבל בחלקו, כך שעונשם של השניים השווה ונגזרו עליהם 9 חודשי מאסר.

18. עיינתי בפסיקה שרוכזה בטבלה אותה הגישו באי כוח הנאשמים. מעבר לעובדה שכנגד גזר דין אחד (ת"פ כ"ס) (24617-11-14) הוגש ערעור מדינה שהתקבל (עפ"ג (מחוזי מרכז) 59601-12-16 - וראוי שנתון זה היה נבדק על ידי ב"כ הנאשמים טרם הוגש גזר הדין כאסמכתא משפטית - הרי שמדובר בגזרי דין של בתי משפט שלום, אשר אינם מהווים הלכה מחייבת או מנחה, הדנים בענייניהם הפרטניים של הנאשמים שם, על נסיבותיהם הייחודיות. כך, מקרה אחד התייחס לאחד מהנאשמים שהתקשר לאחר ארוע האלימות למשטרה להזעיק עזרה; במקרה אחר דובר על ביצוע העבירות תוך קטטה המונית ובהיות הנאשמים בגילופין; עונשים מקלים ניתנו, בין היתר, נוכח כלל "אחידות הענישה", משנכרת הסדר טיעון מקל עם אחד הנאשמים האחרים; בחלק מגזרי הדין דובר על הליכי שיקום משמעותיים שעברו הנאשמים; ועל חלק מהנאשמים הוטלו עונשי מאסר לריצוי בפועל.

19. לאור הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הפסיקה הנוהגת, כמפורט לעיל, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה נע בין מספר חודשי מאסר (בכליאה ממשית ולא בעבודות שרות) ל-18 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים**. באשר לכתבי האישום המייחסים לנאשם 2 עבירות של הפרת הוראה חוקית (2 עבירות) והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לתקופת מאסר קצרה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

20. **לגבי נאשם 1** לקחתי בחשבון את הודאתו בכתב האישום המתוקן, החסכון שבהעדת המתלונן, על כל המשמעויות הנלוות לכך והחסכון בזמן השיפוטי. כמו כן, לקחתי בחשבון את העובדה שנאשם 1 היה עצור בגין תיק זה, לראשונה בחייו, משך כ-10 ימים ולאחר מכן היה נתון בתנאים מגבילים תקופה ארוכה. עוד לקחתי בחשבון את חלוף הזמן - כשנתיים - מאז ביצוע העבירה. כמו כן, נאשם 1 נעדר עבר פלילי, משכיל, בעל תואר ראשון במנהל עסקים וסטודנט למשפטים, אשר שמר על רצף תעסוקתי תקין. זו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק, הסתבכות שהינה חריגה בנוף חייו עד כה. עוד נלקחו בחשבון נסיבותיו האישיות, ההתנדבות בקהילה, מכתבי ההמלצה שהגיש, מגבלתו הרפואית והנפשית של בנו הבכור והיותו תומך בו באופן מסור ויומיומי.

יחד עם זאת, נלקחו בחשבון - לחומרא - הפרמטרים השליליים שבאו לידי ביטוי בתסקירי שרות המבחן, פרמטרים

המעוררים דאגה ומציבים סימני שאלה באשר לפער בין הפסאדה המוצגת לבין התנהלותו הברוטאלית ופורצת הגבולות בארוע מושא כתב האישום, ובין היתר - היעדר אמפטיה למתלונן; היעדר נטילת אחריות מלאה; צידוד באלימות שהופעלה כנגד המתלונן; הערכת סיכון בינונית להישנות עבירת אלימות שחומרתה צפויה להיות גבוהה; היעדר ביטוי לנזקקות טיפולית; והיעדר המלצה עונשית של שרות המבחן.

ייאמר כי מקובל עליו הסבר קצינת המבחן לפער בין הערכת הסיכון בתסקיר המעצר לבין הערכת הסיכון שבתסקיר לענין העונש, כאשר הפרמטרים הנבדקים הם שונים, בעיקר סביב נטילת האחריות של הנאשם על ביצוע העבירה בתסקיר לענין העונש - אשר בא לאחר הרשעה על סמך הודאה - אל מול תסקיר המעצר כשבנקודת הזמן היא הנאשם טרם הורשע בביצוע העבירה וטרם הודה בפני בית המשפט ועל כן, ההתייחסות לנטילת האחריות מצידו היא שונה.

21. **לגבי נאשם 2** - אף בעניינו לקחתי בחשבון את ההודאה בכתב האישום המתוקן, החסכון שבהעדת המתלונן ובזמן השיפוט. כמו כן, את העובדה שנאשם 2 נעדר עבר פלילי, אשר נעצר לראשונה בחייו בגין הארוע מושא כתב האישום למשך כ-10 ימים, ולאחר מכן, היה נתון משך תקופה ארוכה בתנאים מגבילים. עוד לקחתי בחשבון כי נאשם 2 משכיל, בעל תעודת הנדסאי ותעודת שמאי רכב, נשוי ומצפה ללידת הבן הראשון.

יחד עם זאת, ואף שתסקירי שרות המבחן בעניינו של נאשם 2 "חיוביים" יותר מאלה שניתנו בעניינו של נאשם 1, ומצביעים על חרטה, צער, הבעת אמפטיה כלפי המתלונן ועריכת סולחה עמו, עדיין מדובר בנטילת אחריות חלקית בלבד; שלילת חלקים נכבדים מהמיוחס לו בכתב האישום המתוקן; הערכת סיכון בינונית להישנות עבירת אלימות שחומרתה צפויה להיות בינונית; נטיה לאימפולסיביות; חוסר שליטה בכעסים; ושלילת נזקקות טיפולית.

הוסף לכך את שני כתבי האישום בגין הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, המעידים על זלזול של נאשם 2 בהוראות בית המשפט ובהחלטותיו, והרי לך התנהגות שאינה נורמטיבית נמשכת מצד הנאשם.

ייאמר כי לא ראיתי כל פסול בעבודת שרות המבחן בכך, שלכאורה, קצינת המבחן המטפלת פנתה לעיריית כפר קאסם בבקשה לבחון שיבוצו של נאשם 2 בעבודות של"צ, בעוד שבתסקיר הסופי הומלץ להטיל עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שרות. ככל רשות מנהלית גם שרות המבחן הוא אורגן הירארכי, אשר בו עבודת קציני המבחן מפוקחת ומבוקרת על ידי הממונים עליהם. אין כל פסול בכך שקצין מבחן יגבש המלצה שלא תהא מקובלת על הממונה עליו, כאשר ההמלצה הסופית המועברת לבית המשפט היא זו של המוסמך לקבלה ולהעבירה - כך מנהל מחלקה בבית חולים מתחשב בהמלצת הרופא המטפל, אך ההחלטה הסופית בדבר הטיפול נתונה בידו; כך פרקליט ממונה בפרקליטות המחוז רשאי להתחשב בהמלצת הפרקליט המטפל, אך ההחלטה הסופית בדבר הגשת כתב אישום ובאיזו עבירה נתונה לשיקול דעתו; וכך גם ראש שלוחת תביעות יתחשב בהמלצת התובע המטפל, אך ההחלטה הסופית נתונה לשיקול דעתו. בענייננו, ככל הנראה, נבדקה אפשרות להשמת הנאשם בעבודות של"צ בעיריית כפר קאסם, אך לאחר מכן, נתקבלה החלטה סופית הכוללת את ההמלצה הנוכחית לבית המשפט ואין בכך כל פסול. ובאשר להמלצת שרות המבחן - כל המלצה - כידוע מדובר בהמלצה בלבד שבית המשפט מתחשב בה, אך ההחלטה הסופית בדבר העונש הראוי לנאשם נתונה תמיד לשיקול דעתו של בית המשפט.

22. לאור האמור לעיל, מצאתי למקם עונשם של הנאשמים קרוב לתחתית המתחם אותו קבעתי לעיל.

23. לטעמי, חרף העובדה שמדובר בארוע חד פעמי, אשר לא מאפיין את אורחות חייהם של הנאשמים עד כה, וחרף העובדה שמדובר במאסר ראשון של הנאשמים, הרי שנוכח האלימות המתפרצת והאכזרית, מעשי התקיפה שבוצעו על ידי ארבעה אנשים, אשר כללו הכנסת המתלונן בכוח לרכב, הסעתו בניגוד לרצונו לעסק, הכאתו באמצעות אגרופים ובעיטות, וכן באמצעות קרש מעץ וגרימת חבלות; נוכח עבירות נוספות שביצע נאשם 2 (הפרת הוראה חוקית והפרעת שוטר במילוי תפקידו); וכן נוכח תסקירי שרות המבחן שאינם חיוביים - הרי שלא ניתן לסיים את ההליך בענישה שלא תכלול רכיב מאסר בכליאה ממשית, וזאת על מנת שלא לסטות מעקרון ההלימה (הלימה בין חומרת המעשה לבין העונש שנגזר) שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין; על מנת שלא להחטיא את מטרות הענישה (גמול, הרתעת הרבים והרתעת היחיד); על מנת שלא לפגוע באינטרס הציבורי; ועל מנת להעביר מסר חד וברור לפיו בית המשפט יגלה אפס סובלנות לחוטאים בעבירות אלימות חמורות, כפי שנקבע בפסיקה. יחד עם זאת, ולאור הנסיבות האישיות כמפורט לעיל, מצאתי להתחשב באורך תקופת המאסר שתוטל.

24. לאור האמור לעיל אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשם 1

א. 5 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו: 11.11.15-2.11.15.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים.

ג. פיצוי למתלונן (ע"ת 1) בסך 7,500 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים החל ביום 15.10.17. לא ישולם תשלום במועד יועמד מלוא הסכום לפרעון מיידי.

נאשם 2

א. 5 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו: 11.11.15-1.11.15 ; 16.8.16-14.8.16 ; 20.10.16.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות של הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

ד. פיצוי למתלונן (ע"ת 1) בסך 7,500 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים החל ביום 15.10.17. לא ישולם תשלום במועד יועמד מלוא הסכום לפרעון מיידי.

25. רכיב המאסר בפועל בלבד יעוכב עד ליום 25.10.17 שעה 10:00, שאז יתייצבו הנאשמים לריצוי עונשם בבית סוהר הדירים, כשבידם תעודת זהות, כאשר עד אז יעמדו בעינם התנאים המגבילים בהם נתונים הנאשמים, לרבות תנאי הערבות וההפקדה.

המזכירות תעביר עותק גזר הדין לשרות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ט אלול תשע"ז, 10 ספטמבר 2017, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד אנה גורלניק, הנאשמים וב"כ נאשם 2, אשר התייצב גם בשמו של ב"כ נאשם 1.